

Under konserten i lördags delade Eva Sjöström, som är ordförande i Filharmoniska Sällskapet, ut Sveriges Orkesterförbunds guldmedalj till Ola Karlsson med motiveringen att han "på ett synnerligen förtjänstfullt sätt verkat för amatörmusiken på sin ort och/eller i Riksförbundets verksamhet". (Du kan klicka fram hela motiveringen på en separat webb-sida.)

Konsert med många överraskningar – kanske även för Ola Karlsson?

Ojoj, det blev en riktigt fin konsert i lördags och med mycket av mysig känsla av konsert för och med hela familjen med ett ännu ungt fiolunderbarn som solist plus en pianist som "råkar" sitta i publiken och kallas upp för sista extranumret.

Det allra viktigaste var att kvällens huvudnummer lyckades så väl, men för publiken var det också roligt med de många överraskningarna och med Ola Karlssons roliga sätt att berätta hur allt började för den stränge Bertil Jernbom.

Dock bör publiken inför framtiden uppmanas att alltid försöka få med sig någon vän som kan tänkas bli intresserad. För det var lite väl efterpandemi-glest med åhörare i salongen, och då blir det svårt för Filharmoniska Sällskapet att hålla uppe nivån framöver.

Men medalj, alltså. Kanske visste inte ens Ola Karlsson själv om att han skulle få denna hedersbetygelse. Men hur som helst är han förstås verkligen värd det efter alla mångåriga insatser inom orkesterföreningar ute i landet och även i många kammarmusikaliska sammanhang. Faktum är ju att mycket av musiklivet i landsorten är beroende av att musiker som han gärna vill medverka ute i landet och för gager som är överkomliga där.

Nå, i lördags började det lite trevande med de tre första satserna ur en av Saint-Saëns charmiga sviter. Men det var ändå inget fel någonstans, bara lite oväntat kammarorkester-blekt i klangen.

Eller också, hrmmm. Vad var det för svarta tygsjok som hängde på sidorna och överst som någon form av inramande gardiner? Kanske var det en orsak till den dämpade klangen? (Det var också denna gång alldeles för lite ljus över scenen.)

För det enda man kan invända mot när kvällens fantom-violist spelade sina två solostycken ihop med orkestern var just att det i mina öron saknades den sista gnistan i klangen. För det är jag säker på när det gäller den ännu unge Adrián Ibañez-Resjan att han vet hur han ska få fram allt ur sin violin. Instrumentet är dessutom en Stradivarius, som han har till låns.

Samtidigt var det skönt att höra att han inte frestades att lägga på alltför mycket spanska rytmiska knyckar eller förförelseleenden i *Havanaise*, och inte heller för mycket rytmiska dragningar i *Introduktion och rondo capriccioso* – det räckte så bra med det totalt virtuosa hela tiden och i varenda en av de så snabba sextondelarna som ändå gick att höra alla!!! Vilken makalös koordinering av vänsterfingrarna med snärten i stråkföringen! Vi tackar och önskar all lycka till!

Sådant behövs i dag i världseliten, för det är MÅNGA unga därute som kan spela fiol, minsann! Tänk bara på Johan Dalene, som varit hos oss och nu fått pris för sin skiva med Sibelius och Nielsen. Och sen finns det en norska som så där lite hotfull heter Vilde Frang!

Adrián Ibañez-Resjan och Ola Karlsson spelade som första extranummer en virtuos och känslig version av Halvorsens berömda arrangemang av en Händel-passacaglia.

Efter pausen var det så dags för Ola Karlsson att återvända till allra första solokonsert som han började öva på redan som tonåring. Det var efter att hans stränge lärare Bertil Jernbom spelat den för Nyköpingspubliken inklusive cello-eleven Ola.

Och nog hördes det att denna musik satt bergfast men också att den mognat. Det fanns partier där celloklangen mörkfärgades och fick gå lite åt det uttrycksfullt murriga håller, eller vad man ska välja för ord. Andra ställen sjöng cellon briljant melodierna i höjden eller var virtuos med blixtrande löpningar och djärva hopp flera oktaver.

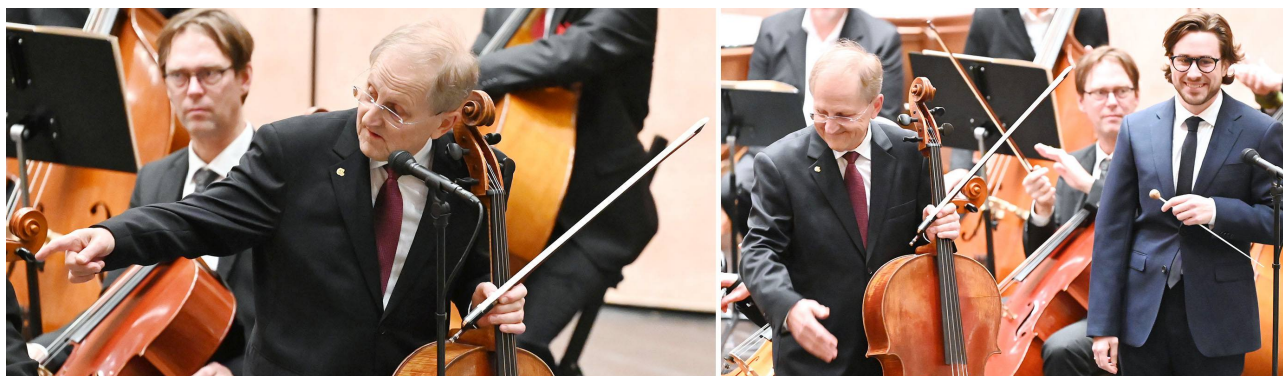
Och så var det där med att cellon måste samverka perfekt med orkestern eller ackompanjeras av den? Hrmmm, hur löser man det dirigentproblemet samtidigt med att man ofta ska spela något komplicerat själv?

Ola Karlsson lösning blev sjusärdeles lyckad. Han ringde sin hälften så gamla cellokollega Antonio Hallongren och frågade:

– Du kan ju redan den här konserten jag ska spela. Då kommer du på lördag och dirigerar?

Visst är det roligt med alla dessa kontakter och vänskapsband musiker emellan! Och jag bara häpnade när jag såg och hörde vad som hände. Han dirigerade så mjukt och följsamt men också så TYDLIGT att det måste ha varit en fröjd för musikerna att lugnt och säkert pricka in alla sina insatser.

Nå, en liten ”luring” var det allt med det hela. Antonio Hallongren är ju en synnerligen meriterad cellist och verksam i Göteborgs Symfoniker (och var nyligen här i stan med sin kammarensemble). MEN han har i ett år också studerat dirigering i Stockholm. Men det förtar inte glädjen av att se honom – och hans svajiga kalufs – och glädjen av att höra hur orkestern svarade med en så tät och snärtig och fyllig orkesterklang.

– Hur skulle jag hinna med att både dirigera och vara solist? Svaret kom in på scenen i form av vännen och cellokollegan Antonio Hallongren (som också studerar dirigering...)

Ur publiken "trollade" Ola Karlsson fram pianisten Valeria Resjan, så att det skulle gå att spela en fin stråkorkesterversjon av "Svanen" av Saint-Saëns.

Vad kommer nu framöver? Jo, en **adventskonsert** den 27 november i S:t Nicolai kyrka. Sedan, som jag tolkar det, ett försök till förnyelse eller överraskning med ett spännande genrebyte med **Queen in Concert** i januari nästa år. Sist i början av april också något nytt och ungt med ett beställningsverk av **Milosz Krawczyk** tillsammans med Mozarts flöjtkonsert och FAKTISKT något så stort som Brahms första symfoni. Kom nu ihåg det där med att vi måste bli en större publik. Tvåhundra lite drygt är billigt för en biljett. Vi som nyligen kom hem från Hamburg med Kammarmusikföreningen fick betala bortåt 1100 kronor för en konsert i stora salen i nya Elbphilharmonie.

Och glöm inte att Ola Karlsson också numera är ljudtekniker och inspelningsledare, så ni hittar åtskilligt på Youtube om ni söker efter **Concellola**. Han är ju del i en pianotrio med musiker han känner väl. Och ni hittar något av det vackraste som finns: Rachmaninov för piano och en skog av bara violonceller. Och till sist örhängenas örhänge i form av *Sommarnatt* av Mogens Schrader.

Text och foto: Fride Jansson

PS Så här såg han ut, Ola, på en lånad bild från 1974 och det som verkar vara Beatles-epoken. Sedan även det en lånad bild av Bertil Jernbom. Jag minns honom inte så bra – bara att Filharmoniska Sällskapet fick spela i Sporthallen när det skulle vara solokonsert och en flygel fick släpas dit, nån gång när jag var ny i stan i början på 80-talet.